

Sajarah Sing Kapendem saka Ayat Patang Puluh - Nomer Rong Puluh Loro

Yéhezkièl Nomer Telu

Jeff Pippenger

2026-08-08

Yehezkiel iku imam sajroning mangsa panyegelané wong satus patang puluh papat ewu. Ing bab siji Yehezkiel digawa mlebu ing papan suci.

Ing taun kang katelung puluh, ing sasi kang kaping papat, ing tanggal kaping lima sasi iku, nalika aku ana ing antarané para tawanan ana ing pinggir kali Kebar, langit kabikak, lan aku weruh wahyu-wahyu saka Allah. Ing tanggal kaping lima sasi iku, yaiku taun kaping lima saka panawané raja Yoyakhin, pangandikané Pangéran tumeka kanthi cetha marang Yéhezkièl imam, anaké Buzi, ana ing tanahé wong Kasdim ing pinggir kali Kebar; lan astané Pangéran ana ing kana tumrap dhèwèké.

Lan aku nyawang, lah ana angin prahara metu saka sisih lor, méga gedhé, lan geni kang gumulung ana ing jeroné dhéwé, lan padhang sumorot ana ing sakiwa-tengené; lan saka ing tengahé katon kaya warna ambar, metu saka ing tengahing geni iku. Uga saka ing tengahé metu pamejangané patang titah urip. Lan mangkéné katoné: padha duwé pamejangan kaya manungsa. Saben-sabené duwé rai papat, lan saben-sabené duwé swiwi papat. Lan sikilé iku sikil lurus; telapakane kaya telapakane sikil pedhet: lan padha sumorot kaya warna tembaga kang wis digosok nggilap. Lan ana tangané manungsa ana ing sangisoré swiwiné ing patang sisihé; lan papat mau padha duwé rai lan swiwi. Swiwiné padha sesambungan siji lan sijiné; nalika lumaku padha ora mbalik; saben-sabené lumaku terus maju. Déné pamejangané rai-rai mau, papat iku duwé rai manungsa, lan rai singa ana ing sisih tengen; lan papat iku duwé rai sapi ana ing sisih kiwa; papat iku uga duwé rai manuk garudha. Mangkono pamejangané rai-rai mau: lan swiwiné mbentang munggah; rong swiwi saka saben siji padha sesambungan siji lan sijiné, lan rong swiwi nutupi badané.

Lan padha maju sabenere lurus menyang ngarep; menyang ngendi roh arep lunga, menyang kana padha lunga; lan padha ora mbelok nalika padha lunga. Dene gegambarane titah-titah urip iku, rupane kaya bara geni kang murub, lan kaya rupane obor-obor: iku munggah lan mudhun ana ing antarane titah-titah urip mau; lan genine padhang, lan saka ing geni metu kilat. Lan titah-titah urip iku padha mlayu lan bali kaya pating sliringe kilat. Bareng aku nyawang titah-titah urip mau, lah ana siji rodha ana ing bumi cedhak titah-titah urip mau, jejere pasuryane kang papat. Rupane rodha-rodha mau lan gaweyane kaya warna watu krisolit; lan papat-papate padha sajinis; lan rupane lan kagaweyane kaya rodha ana ing tengahing rodha. Nalika padha obah, padha maju miturut papat sisine; lan padha ora mbelok nalika padha obah. Dene gelange, dhuwure nganti nggegirisi; lan gelange papat mau kebak mripat ing saubenge kabeh. Lan nalika titah-titah urip mau padha obah, rodha-rodha iku iya obah ana ing sandhinge; lan nalika

titah-titah urip mau kaangkat saka bumi, rodha-rodha iku iya kaangkat. Menyang ngendi wae roh iku arep lunga, menyang kana padha lunga, awit ing kana roh mau arep lunga; lan rodha-rodha iku kaangkat bebarengan karo mau; sabab rohing titah urip iku ana ing rodha-rodha mau.

Nalika kang padha mau lumaku, iki iya padha lumaku; lan nalika kang padha mau ngadeg, iki iya padha ngadeg; lan nalika kang padha mau kaangkat saka ing bumi, rodha-rodha iya kaangkat ana jejere: awit rohing titah urip mau ana ing sajroning rodha-rodha iku. Lan rupa pepanthaning langit ana ing sadhuwure sirahing titah urip mau, kaya patingale kristal kang nggegirisi, kabentang ana ing sadhuwure sirah-sirahé. Lan ing sangisoring pepanthaning langit mau swiwiné padha jejeg, siji tumuju marang sijiné: saben-saben nduwèni swiwi loro, kang nutupi sisih siji, lan saben-saben nduwèni swiwi loro, kang nutupi sisih sijiné, badané. Lan nalika padha lumaku, aku krungu swaraning swiwiné, kaya swaraning banyu gedhé, kaya swarané Kang Mahakuwasa, swaraning pawartos, kaya swaraning bala: nalika padha ngadeg, swiwiné banjur diturunaké. Lan ana swara saka pepanthaning langit kang ana ing sadhuwure sirahé, nalika padha ngadeg lan wis ngudhunaké swiwiné. Lan ing sadhuwure pepanthaning langit kang ana ing sadhuwure sirahé mau ana rupa dhampar, kados patingale watu safir: lan ana ing sadhuwure rupa dhampar mau ana rupa, kados patingale manungsa, ana ing sadhuwuré. Lan aku weruh kaya warna ambar, kaya patingale geni ngubengi ing njero, wiwit saka patingaling pinggangé tumuju ing ndhuwur; lan wiwit saka patingaling pinggangé tumuju ing ngisor, aku weruh kaya patingale geni, lan ana padhang sumorot ngubengi. Kaya patingaling gandhewa kang ana ing méga ing dina udan, mangkono patingaling padhang sumorot kang ngubengi iku. Iku mau patingaling rupa kamulyaning Pangéran. Lan nalika aku weruh iku, aku banjur sujud nganti rai tumiba ing lemah, lan aku krungu swaraning sawijining kang ngandika. Ezeziel 1:1–28.

“Yéhèzkiel, nabi wong buwangan kang nandhang kasusahan lan berkabung, ing tanahé wong Kasdim, kaparingi sawijining wahyu kang mulang piwulang iman kang padha marang Gusti Allah Israèl kang Mahakuwasa. Nalika dhèwèké ana ing pinggir Kali Kebar, ana prahara angin pusaran katingal teka saka lor, ‘mega gedhé, lan geni kang nggulung awaké dhéwé, lan ana padhang ana ing sakubengé, lan saka tengahé kaya warna ambar.’ Sawenèh rodha kang rupa lan katingalé aneh, saling nyabrang siji lan sijiné, digerakaké déning patang titah urip. Ing dhuwur banget ngungkuli kabèh mau ana ‘wujud dhampar, kaya katingal watu safir: lan ing ndhuwur wujud dhampar iku ana wujud kaya katingal manungsa ana ing sandhuwuré.’ ‘Déné tumrap wujudé para titah urip mau, katingalé kaya bara geni kang murub, lan kaya katingal obor-obor: iku munggah mudhun ana ing antarané para titah urip mau; lan geni iku padhang, lan saka geni iku medal kilat.’ ‘Lan ana katingal ana ing para kerub wujud tangan manungsa ana ing sangisoring swiwiné.’”

“Ana roda ana ing sajroning roda-rodha kanthi tatanan kang ruwet banget, satemah nalika sapisan dideleng, iku katon marang Yehezkiel kaya-kaya kabèh ana ing kahanan kacau. Nanging nalika padha obah, kabeh iku lumaku kanthi katelitian kang endah lan ing kasalarasan kang sampurna. Makhluk-makhluk swarga padha ndadèkaké roda-rodha

iku obah, lan ing sadhuwuré kabèh, ana ing dhampar safir kang mulya, Panjenengane Kang Langgeng; déné ing saubengé dhampar iku ana pélangi kang ngubengi, pralambang sih-rahmat lan katresnan. Katindhes déning kamulyan kang nggegirisi saka pemandhangan iku, Yehezkiel tumungkul sujud, nalika ana swara dhawuh marang panjenengané supaya tangi lan ngrungokaké pangandikané Pangéran. Banjur kaparingaké marang panjenengané sawijining piweling pepéling tumrap Israèl.” Testimonies, 751.

Ing taun nalika raja Uzia seda, aku uga weruh Pangeran lenggah ing dhampar, luhur lan kaunggulaké, lan jubahé ngebaki Padaleman Suci. Ing sadhuwuré ngadeg para serafim; saben-sabené nduwèni enem swiwi; nganggo loro nutupi rainé, nganggo loro nutupi sikilé, lan nganggo loro mabur. Lan siji sesambat marang sijiné, mangkéné: Suci, suci, suci, Pangéraning sarwa dumadi; sajagad kabèh kebak kamulyané. Lan cagaking lawang gonjang-ganjing amarga swarané wong kang sesambat mau, lan omah iku kebak kukus. Banjur aku ngandika: Cilaka aku! awit aku iki wis nemahi karusakan; marga aku iki wong kang lambéné najis, lan aku manggon ana ing tengahing bangsa kang lambéné najis; sabab mripatku wis weruh Sang Raja, Pangéraning sarwa dumadi. Banjur siji saka para serafim mabur marani aku, nggawa mawa geni ing tangané, kang dijupuké nganggo capit saka mesbèh. Lan iku didèlèhaké ing cangkemku, banjur ngandika: Lah, iki wis nyentuh lambému; lan pialamu wis dibuwang, dosa-dosamu wis disucekaké. Aku banjur krungu swaraning Pangéran, ngandika: Sapa kang bakal Dakutus, lan sapa kang bakal lunga kanggo Aku? Banjur aku mangsuli: Kawula punika, utusa kawula. Yesaya 6:1–8.

“Wahyu iki kaparingaké marang Yehezkiel ing sawijining wektu nalika pikirane kebak pratandha-pratandha peteng kang nggegirisi. Panjenengané ndeleng nagarané para leluhuré gumlèthak dadi sepi lan rusak. Kutha sing biyèn kebak wong akèh wis ora dienggoni manèh. Swaraning kabungahan lan kidung pamuji wis ora keprungu manèh ana ing sajroning témboké. Nabi iku dhéwé dadi wong manca ing tanah manca, ing ngendi ambisi tanpa wates lan kekejeman kang galak mrentah kanthi panguwasa kang paling dhuwur. Apa waé sing dideleng lan dirungokaké bab tirani lan piala manungsa njalari susahing nyawané, lan panjenengané nangisi kanthi sedhik banget awan lan wengi. Nanging pralambang-pralambang endah sing kapratélakaké ana ing ngarsané ana ing sisi Kali Kébar mbabar sawijining panguwasa kang ngungkuli, luwih kuwasa tinimbang para panguwasa ing bumi. Ngluwihi para ratu Asyur lan Babul kang gumedhé lan kejem, Allah kang kebak sih-rahmat lan kayektèn lenggah ing dhampar.”

Keruwetan kang katingal marang nabi kaya-kaya kaiket ing pepetenging kacau-bala kang mangkono iku ana ing sangisoring pituduhing asta kang tanpa winates. Rohing Allah, kang kawedharake marang panjenengane minangka kang nglantarake lan ngarahake rodha-rodha iku, ngasilake karukunan saka ing satengahing kacau-bala; mangkono uga jagad kabèh ana ing sangisoring pangwasane Panjenengane. Myriads makhluk kang kaluhurake wus siyap manut pangandikane Panjenengane kanggo ngungkuli kakuwatan lan kawicaksananing pamarentahaning para wong ala, sarta nglairake kabecikan tumrap para kang setya marang Panjenengane.

Mangkono uga, nalika Gusti Allah arep mbukak marang Yokanan kang kinasih bab sajarah pasamuwan ing jaman-jaman kang bakal teka, Panjenengane maringi dheweke sawijining jaminan bab kawigatèn lan pangreksan Sang Juru Slamet tumrap umaté, lumantar panyingkapan marang dheweke bab “Satunggal kados Putraning manungsa,” lumampah ana ing antarane kaki dian, kang nglambangaké pitu pasamuwan. Nalika marang Yokanan katuduhaké perjuwangan-perjuwangan pungkasan kang agung saka pasamuwan nglawan kakuwasaning donya, dheweke uga diparengaké nyumurupi kamenangan lan pangluwaran pungkasan tumrap wong-wong setya. Dheweke weruh pasamuwan kauncalaké menyang pasulayan kang matèni nglawan kéwan lan recané, lan pangibadah marang kéwan iku dipeksa kanthi ancaman pati. Nanging nalika nyawang ngluwahi kumelun lan gegap-gempitaning paprangan, dheweke nyumurupi sapérangan wong ana ing Gunung Sion bebarengan karo Sang Cempening Allah, kang gadhah, tinimbang tandhaning kéwan iku, “asmane Sang Rama katulis ana ing bathuké.” Lan maneh dheweke weruh “wong-wong kang wus olèh kamenangan ngungkuli kéwan iku, lan recané, lan tandhané, lan cacahé asmane, padha ngadeg ana ing segara kaca, nyekel clempungé Gusti Allah” sarta padha ngidungaké kidungé Musa lan Sang Cempening Allah.

“Piwulang-piwulang iki kanggo paédah kita. Kita kudu netepaké iman kita marang Gusti Allah, awit ing ngarepé kita wis cedhak sawijining mangsa kang bakal nyoba jiwa manungsa. Kristus, ana ing Gunung Zaitun, nyritakaké maneh paukuman-paukuman kang nggegirisi sing bakal ndhisiki rawuhé Panjenengané kaping pindho: ‘Kowe bakal krungu bab perang lan pawarta-pawarta perang.’ ‘Bangsa bakal nglawan bangsa, lan kraton bakal nglawan kraton: lan bakal ana pailan, pageblug, lan lindhu, ing manéka papan. Kabeh iki iku wiwitaning kasusahan.’ Nalika wangsit-wangsit iki nampa panggenapan sapérangan nalika karusakané Yérusalèm, wangsit-wangsit iku luwih langsung tumrap dina-dina pungkasan.”

“Kita lagi ngadeg ing ambanging kadadéan-kadadéan gedhé lan marem. Ramalan lagi enggal kawujud. Gusti wis ana ing lawang. Ora suwé bakal kabukak ana ing ngarepé kita sawijining mangsa kang nggegirisi minaté tumrap kabèh wong kang urip. Padudon-padudon ing jaman biyèn bakal diuripaké manèh; padudon-padudon anyar bakal muncul. Pemandhangan-pemandhangan kang bakal kelakon ana ing donya kita iki durung tau malah kabayangaké. Sétan lagi makarya lumantar piranti-piranti manungsa. Wong-wong kang lagi ngupaya ngowahi Konstitusi lan ngamanaké sawijining angger-angger kang meksa pangreksaning dina Minggu, mung sathithik mangertèni apa kang bakal dadi asilé. Sawijining krisis wis cedhak banget marang kita.

“Nanging para abdining Allah ora kena ngandel marang awake dhewe ing mangsa darurat gedhé iki. Ing wahyu-wahyu kang kaparingaké marang Yesaya, marang Yehezkiel, lan marang Yohanes, kita weruh sepira raketé swarga gegandhengan karo prastawa-prastawa kang dumadi ing bumi lan sepira agungé pangreksané Allah tumrap wong-wong kang setya marang Panjenengané. Donya iki ora tanpa panguwasa. Rancangan prastawa-prastawa kang bakal kelakon ana ing astané Pangéran. Kamulyaning swarga ngasta nasib para bangsa, uga prakara-prakarané pasamuwané, ana

ing pangreksané dhéwé.”

Kita ngidini awake dhewe ngrasakake pangati-ati, kasusahan, lan kebingungan kang kakehan banget sajrone pakaryane Gusti. Manungsa kang winates ora dipasrahake kanggo nggawa momotan tanggung jawab iku. Kita kudu precaya marang Allah, pracaya marang Panjenengane, lan terus lumaku maju. Kawaspadan kang ora kendhat saka para utusan swarga, lan kaleksanane kang tanpa pedhot ing paladosane gegayutan karo para titah ing bumi, nuduhake marang kita kepriye asta Allah nuntun rodha ing sajroning rodha. Sang Guru Ilahi ngandika marang saben wong kang melu ing pakaryane, kaya nalika Panjenengane ngandika marang Koresy ing jaman kuna: ‘Aku wis ngiket pinggangmu, sanadyan sira ora wanuh marang Aku.’

“Ing sajroning wahyuhe Ezekiel, Gusti Allah kagungan asta ing sangisoring swiwine para kerubim. Bab iki kanggo mulang para abdinipun bilih kasilipun asal saking kakuwasan ilahi. Panjenengane badhé nyambut damel bebarengan kaliyan para abdinipun menawi sami nyingkiraken piala lan dados resik ing manah saha gesangipun.

“Cahya padhang kang lumaku ana ing antarané para makhluk urip kanthi énggalé kaya kilat iku nglambangaké cepeté pakaryan iki ing wekasané bakal maju tumuju marang panyampurnan. Panjenengané kang ora tau tilem, kang tansah makarya tanpa kendhat kanggo kasampurnaning rancangan-rancangane, bisa nindakaké pakaryan agungé kanthi selaras. Apa kang katon tumrap pikiran manungsa kang winates minangka prakara kang ruwet lan njlimet, déning tangané Gusti bisa katetepaké ana ing tatanan kang sampurna. Panjenengané bisa nyawisaké dalan lan sarana kanggo ngremuk ancasé para wong duraka, lan Panjenengané bakal nggawé bingung sakehing pituturé wong-wong kang ngrancang piala marang umaté.”

“Para sadulur, saiki dudu wektu kanggo sungkawa lan putus asa, dudu wektu kanggo nyerah marang mangu-mangu lan ora pracaya. Saiki Kristus dudu Juru Slamet kang ana ing kuburan anyar kagungané Yusuf, katutup watu gedhé lan kaségèl nganggo sègèl Rum; kita nduwèni Juru Slamet kang wis wungu. Panjenengané iku Sang Prabu, Pangéraning sarwa wadya; Panjenengané lenggah ana ing antarané para kerubim; lan ana ing satengahing pasulayan lan gegeré bangsa-bangsa Panjenengané isih njaga umaté. Panjenengané kang mrentah ana ing swarga iku Juru Slamet kita. Panjenengané ngukur saben pacoban. Panjenengané ngawasi geni pawon peleburan kang kudu nyoba saben jiwa. Nalika bètèng-bètèng para ratu bakal dirubuhaké, nalika panah-panah bebenduning Allah nyrambahi jantung para satruné, umaté bakal slamet ana ing astanipun.” Testimonies, jilid 5, 752–754.

Yehezkiel makili para calon sing bakal kalebu ing antarané satus patang puluh papat èwu, lan baris demi baris pengalamané ana ing pasucèn cocog karo pengalamané Yesaya lan Yokanan ana ing sajroning pasucèn. Saiki kita ana ing ujian Pedalemané Allah, yaiku ujian kang kapindho saka telung ujian kang nyegel satus patang puluh papat èwu. Mangsa iku yaiku panyucèning kang ditindakake déning Utusan Prajanjian minangka panggenaping Maleakhi telu. Proses panyucèning kang awujud telung ujian iku yaiku “pawon” geni miturut Maleakhi, “kang kudu nyoba saben nyawa.” Nalika malaékat kang katelu rawuh ing

tanggal 22 Oktober 1844, Utusan Prajanjian dumadakan rawuh menyang Pedalemané Allah lan nuntun para prawan wicaksana ing sajarah iku mlebu ing Papan Mahasuci, supaya nyegel para setya-Né, nanging para prawan ing sajarah iku mbrontak, lan ing taun 1856 gerakan Millerit Filadelfia wis owah dadi gerakan Millerit Laodikia lan ing taun 1863 dadi pasamuwan Advent Dina Kapitu Laodikia.

Malaékat katelu kang rawuh kanthi dadakan ing tanggal 22 Oktober 1844 narik rawuhipun ing taun 1863, banjur bali maneh ing tanggal 11 September 2001. Rong puluh lima taun salajengipun, ujian pasamuwan suci kang dipratandhakaké déning tanggal 22 Oktober 1844 sapunika lagi diulang. Rong puluh lima kanthi pralambang punika prasepuluhan profetik saking rong atus seket, lan rong atus seket punika pralambanging sajarah kang kawewakili wonten ing ayat sewelas dumugi gangsal welas saking Daniel sewelas. Rong atus seket, lan rong puluh lima, punika roda ing salebeting wahyu pasamuwan suciipun Yehezkiel. Rong puluh lima punika pralambang pamisahan antawisipun para wicaksana lan para durjana, minangka panggenapaning proses pangujian telung undhakan kang kawewakili wonten ing pakaryan panyucèn kang kalampahan déning Utusaning Prajanjian.

Matius pasal selawe ngemu telung pasemon, lan saben pasemon mratelakake pamisahan antarane wong wicaksana lan wong duraka ing wektu pemeteraian saking satus patang puluh papat ewu. Pangajabé umat Allah ingkang dipunlambangaké ing pasal punika yaiku supados dados prawan ingkang wicaksana, ingkang kagungan lenga, yaiku pesen panguwuh ing tengah wengi. Pangajabé yaiku bilih piyambakipun dipunadili dados abdi ingkang setya sajroning panggulawentahipun nalika migunakaké talenta-talenta mirunggan ingkang kaparingaké dhateng piyambakipun kanggé dipunreksa sajroning mangsa pancoban pribadinipun. Pangajabé yaiku bilih piyambakipun dipunadili dados wedhus saking pangonanipun Allah, lenggah ing sisih tengenipun Panjenengané, lan boten dados wedhus jawa ing sisih kiwaipun. Selawe punika pralambang saking pamisahan antarane wong wicaksana lan wong duraka ing wektu pemeteraian saking satus patang puluh papat ewu. Selawe punika salah satunggaling rodhanipun Yézkiel.

Ing taun kaping selikur lima saka panawanan kita, ing wiwitaning taun, ing dina kaping sepuluh sasi iku, ing taun kaping patbelas sawisé kutha iku kasabet, ing dina iku uga asta Pangéran tumapak ana ing atasku, lan Panjenengané nuntun aku mrana. Yehezkiel 40:1.

Taun kaping rong puluh lima saka panawan kagambarake déning tanggal 22 Oktober, kang nggambarake katutupé sawijining lawang dispensasional. Ing tanggal 22 Oktober 1844 ana lawang kang kabukak lan ana lawang kang katutup, nalika rong golongan kapisahake.

Lan tulisen marang malaékat pasamuwan ing Filadelfia: Mangkéné pangandikané Panjenengané kang suci, Panjenengané kang satya, Panjenengané kang nyekel kunci Dawud, Panjenengané kang mbukak, lan ora ana wong kang bisa nutup; lan nutup, lan ora ana wong kang bisa mbukak; Aku pirsu pakaryanmu: lah, Aku wus masang ana ing ngarepmu lawang kang kabuka, lan ora ana wong kang bisa nutup iku; amarga kowé nduwèni kakuwatan sethithik, lan wus netepi pangandikan-Ku, lan ora nyélaki

asma-Ku. Wahyu 3:7, 8.

Kristus ngandika marang malaékat pasamuwan ing Filadelfia yèn Panjenengané mirsa pakaryané, lan yèn Panjenengané wis masang ana ing ngarepé pasamuwan Filadelfia lawang kang kabuka. Lawang iku kabukak déning “kunci Dawud,” yaiku kunci kang dipasang marang Eliakim.

Lan bakal kelakon ing dina iku, manawa Aku bakal nimbali abdiningSun, Elyakim bin Hilkia: Lan Aku bakal nyandhang dheweke nganggo jubahmu, lan ngencengi dheweke nganggo sabukmu, lan Aku bakal masrahake pamaréntahanmu marang tangane: lan dheweke bakal dadi bapa tumrap para pedunung Yerusalem, lan tumrap brayat Yehuda. Lan kunci brayat Dawud bakal Daktumpangake ing pundhake; mangka dheweke bakal mbukak, lan ora ana kang bakal nutup; lan dheweke bakal nutup, lan ora ana kang bakal mbukak. Yesaya 22:20–22.

Ing dina nalika Éliakim katimbalan, dheweke kapisah saka Syebna kang ala.

Mangkene pangandikané Pangéran, Gusti Allahé sarwa dumadi: Lungaa, sowanana bendahara iki, yaiku Sebna, kang mréntah omah, lan kandhanana, Apa sing kok duwèni ana ing kéné? lan sapa kang kok duwèni ana ing kéné, nganti kowé ngukir kuburan kanggo awakmu ana ing kéné, kaya wong kang ngukir kuburan kanggo awaké dhéwé ana ing panggonan kang dhuwur, lan nggraji papan panggonan kanggo awaké dhéwé ana ing watu? Lah, Pangéran bakal mbuwang kowé adoh lumantar pambuwangan kang gedhé banget, lan temenan Panjenengané bakal nutupi kowé. Panjenengané mesthi bakal muter lan mbalang kowé kaya bal menyang nagara kang amba; ana ing kana kowé bakal mati, lan ana ing kana kreta-kreta kamulyanmu bakal dadi kawirangan tumrap brayaté gustimu. Yesaya 22:15–18.

Pamisané para prawan wicaksana lan para prawan bodho, kang nggenepi pralambang Shebna lan Eliakim, katindakaké ing tanggal 22 Oktober 1844, lan uga ing taun kaping selikur lima saka panangkarané Yoyakhin, yaiku tanggal 22 Oktober 573 SM. Ing Yehezkiel pasal wolu, para duraka ing sajroning Adventisme, kang dipralambangaké déning Yerusalem, dipralambangaké déning rong puluh lima wong lanang kang sujud marang srengéngé. Karusakané Yerusalem nggambaraké undhang-undhang Minggu, kang uga dadi tandha dalan kang mungkasi mangsa pématerèné wong satus patang puluh papat èwu. Mangsa pématerèn iku diwiwiti ing tanggal 11 September 2001, lan Gusti Yésus iku loro-loroné Alpha lan Omega, mula tanggal 11 September 2001 minangka wiwitané pématerèn nggambaraké pungkasané, yaiku ing undhang-undhang Minggu.

Tanggal 11 September 2001 dipralambangaké déning pasamuwan-pasamuwan ing Minneapolis taun 1888, awit Sadulur White nerangaké yèn nalika gedhong-gedhong agung ing New York ambruk ing 9/11, Wahyu 18:1–3 kasembadan. Ing wektu iku, kaya déné ing taun 1888, piyambakipun nerangaké yèn malaékat saka Wahyu wolulas mudhun kanggo madhangi bumi kanthi kamulyaning Panjenengané. Pambrontakan taun 1888 dipadhakaké déning piyambakipun karo pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram, sing uga kagandhèng

déning wong loro atus sèket kang kasuwur ing antarané umat, melu ing murtadé. Wong loro atus sèket pambrontak ing pambrontakané Korah lan para sekuthuné ing sajarah wiwitané Israèl kuna dadi pralambang tumrap wong rong puluh lima sing padha sujud marang srengéngé ing mangsa pungkasané Israèl kuna.

Rong puluh lima pemimpin Adventisme Laodikia kang sujud ing ngarepé angger-angger Minggu lan rong atus sèket nalika 9/11 nampilaké wektu panyégelan kanthi pralambang rong puluh lima, (pralambang pamisahan antarané wong wicaksana lan wong duraka) kanggo nandhani wiwitan lan pungkasané wektu panyégelan. Apa iku rong atus sèket para pambrontak ing jaman Musa, utawa rong puluh lima wong ing Yehezkiel pasal wolu, utawa telung seksi pamisahan ing Matius pasal rong puluh lima, utawa taun kaping rong puluh lima saka panangkarane ing Yehezkiel patang puluh; kabèh pawujudan saka pralambang rong puluh lima iku selaras karo telung mangsa rong atus sèket taun kang tekan pungkasané ing 207 SM, 313, lan 2026.

Rong puluh lima iku, kaya ta, dadi poros saka rong puluh lima sing nggawa sakehing garis rong puluh lima marang kasampurnan. Iku dadi salah siji saka kunci-kunci profetik karajan sing kaparingake marang Petrus kanggo nggawa kajelasan menyang sajarah kang kasamun tumrap ayat patang puluh. Wis bola-bali katetepake adhedhasar luwih saka telung seksi yen ayat sepuluh nganti limalas saka Daniel sewelas makili sawijining garis sing nyakup sajarah wiwit taun 1989 nganti tekan hukum Minggu, yaiku sajarah kang kasamun saka ayat patang puluh. Singa saka taler Yehuda saiki lagi mbikak segel roda-rodane ing Yehezkiel nalika Panjenengane mbukak sajarah kang kasamun sing bakal ngrampungake pekabaran Panguwuh Tengah Wengi ing dina-dina wekasan.

Ing artikel-artikel candhake iki kita bakal nerusaké ngenali rodha-rodhané Yéhèzkièl sing makili gegayutan bebarengan kang ruwet antarané manungsa ing dina-dina wekasan. Yéhèzkièl pasal siji ing wiwitan artikel iki lan pethikan kang nyarengi saka Testimonies volume lima kang wis dipratélakaké bakal dadi titik acuan kita sing terus dilestarekaké sajroning lumampah kita ing artikel-artikel iki. Nalika rodha-rodha iku dipratélakaké ana ing papané kang trep, lan kanthi sesambungan-sesambungané kang trep karo rodha-rodha liyané sajroning sajarah kenabian, kita bakal nduduhaké yèn telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina sing maringi kakuwatan marang malaékat kapisan ing tanggal 11 Agustus 1840 iku uga dipratélakaké déning Yéhèzkièl minangka telung atus sangang puluh taun, kagandhèng karo setaun setengahé pengepungan Yérusalèm; lan yèn rawuhipun pepadhang kenabian iki nandhakaké pengangkatan panji saka wong satus patang puluh papat ewu.

27 Juli 1299 nganti 1337 nggambarake telung puluh wolu taun ing wiwitaning satus sèket taun (limang sasi) saka Wahyu sanga, ayat sepuluh. Satus sèket taun iku kagandhèng karo telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina saka ayat limalas. Mangkono, wiwitan saka loro mangsa iku mbentuk siji garis ramalan kang pungkasané katetepaké ing kasampurnaning ramalan taun 1838 lan 1840 déning Josiah Litch lan nandhani munggahe sarta kaparingané kakuwatan marang gerakan Millerit. Sajarah iku ing wiwitan Adventisme,

nandhani munggahe satus patang puluh papat èwu minangka panji sadurungé angger-angger Minggu. Mangkono, telung atus sangang puluh tauné Yèhezkièl, lan siji koma lima taun (1.5) saka pangepungan Yérusalèm nandhani pungkasan garis ramalan kang diwiwiti ing taun 1299.

Bakal migunani menawa pethikan saka Testimonies, jilid lima, dipunwigatosaken rumiyin sadèrèngipun artikel salajengipun.